

Phần 20

Theo ý Rachel thì bữa ăn tối cùng bố mẹ Nate hôm thứ ba không thể nào tệ hơn được. Cô cảm thấy khốn khổ và không tài nào hợp được với họ suốt buổi tối đó. Họ vào một nhà hàng đắt kinh khủng ở Seattle, nơi mỗi chỗ ngồi đều có một lượng dao nĩa nhiều hơn những gì mà Rachel từng sở hữu. Điều đó cũng đã đủ tệ rồi. Tệ hơn là Nate thậm chí dường như không chú ý đến sự ngột ngạt mà cô cảm thấy. Mẹ Nate tận dụng từng cơ hội một để châm chích, xem thường, hạ thấp Rachel, và bà ấy làm điều đó bằng một sự khôn khéo, tinh vi nhất. Hết lần này đến lần khác, bà không ngừng đề cập đến những chủ đề mà Rachel không thể nào hiểu được và không buồn giải thích bà đang nói về ai hay ý bà ra sao.

Một lần khi Rachel cả gan hỏi một câu về người nào đó mà bà đề cập, Patrice Olsen nhướn cặp chân mày lên - như thể cô nên ngầm hiểu rằng bà đang ám chỉ con gái của đại sứ Anh quốc. Sau đó, Rachel không dám hỏi thêm một câu nào nữa. Tất cả họ đều vấp phải sự khởi đầu không mấy ấn tượng vào cái đêm Nate xuất hiện ở nhà cô cùng với bố mẹ mình. Chuyện Bruce và Jolene có mặt vào thời điểm đó dường như cho mẹ Nate thêm một lý do nữa để ghét bỏ cô. Rõ ràng Patrice đoán rằng Rachel đang lừa gạt con trai mình.

Sau bữa tối dường như kéo dài vô tận, Nate chúc bố mẹ về nhà an toàn. Anh có vẻ hài lòng với những gì mình nghĩ là một buổi ra mắt thành công. Khi anh lái xe đưa Rachel về nhà, cô thử suy đoán làm sao Nate lại không nhận thấy nỗ lực rành rành của mẹ anh trong chuyện cản trở mối quan hệ của họ kia chứ.

“Anh đã bảo em không có gì phải lo lắng cả”, Nate nói, liếc nhìn thoáng cô một cái. Anh với tay cầm bàn tay cô và bóp nó nhẹ nhàng trong tay mình. Trông anh hạnh phúc và mãn nguyện, trong khi Rachel thì cảm thấy ngược lại. “Anh biết ngay khi gặp em, mẹ cũng sẽ quý mến em”, anh nói tiếp, “và anh đã đúng. Mẹ nghĩ em là một cô gái đặc biệt”.

“Làm sao anh có thể nói được như thế chứ?”, cô hỏi, giọng chỉ như một tiếng thì thầm. “Suốt buổi em hồi hộp chết đi được”. Cô không đề cập đến lần giới thiệu ban đầu của họ, nhưng chắc chắn anh có thể đoán đó là một phần lý do!

“Em có ư?”.

“Phải”, cô nói, sắp phát khóc. “Nate, em thật sự không thấy thoải mái chút nào, em gần như không thể thở được”.

Anh lại liếc sang nhìn cô. “Em đâu có bộc lộ điều đó ra ngoài. Em là một phụ nữ ưu tú, Rach ạ, và bố mẹ anh nghĩ rằng em rất tuyệt, anh biết họ sẽ nghĩ thế thôi”.

Hình như anh không để ý đến chuyện cô không nuốt nổi một chút thức ăn nào của bữa tối thịnh soạn, đắt tiền đó.

“Bố mẹ anh thật sự rất quan tâm đến anh”, cô nói.

Nate nhún vai. “Bố và anh có nhiều điểm khác biệt và bất đồng suốt nhiều năm. Như em đã biết, ông không tán thành việc anh gia nhập hải quân. Bố và anh có một trận cãi nhau dữ dội, nhưng ẩn bên trong, anh biết ông tự hào về anh và quyết định của anh. Ông dần tin tưởng ý kiến và quan điểm của anh, cả mẹ cũng vậy”. Anh quét vệt mắt hãnh diện sang phía cô khi họ băng qua chiếc cầu Tacoma Narrows trên đường trở lại vịnh Cedar.

“Bố mẹ anh có nhiều lý do để tự hào về anh, Nate ạ”. Giờ Rachel chỉ muốn về nhà. Đầu cô nhức bung bung, hai má mồi như vì mỉm cười liên tục. Cô không gặp nhiều rắc rối với bố Nate, không giống vợ mình, Nathaniel Olsen là một người thẳng thắn. Bà Olsen đã chứng tỏ rõ ràng từ giây phút họ được giới thiệu với nhau rằng Rachel rất ngây ngô, đần độn. Không, thậm chí trước bữa tối hôm nay, Rachel nghĩ, nhớ lại cuộc trò chuyện qua điện thoại dạo cô và Nate đến công viên. Nó không phải là chuyện thành kiến gì cả, tuy nhiên cô biết mẹ anh không nghĩ Rachel Pendergast xứng với cậu con trai duy nhất của bà. Họ còn đột ngột đến nhà Rachel khi cô chưa sẵn sàng ra mắt.

Cô không muốn Nate rời đi, thế nhưng lúc này cô muốn được yên tĩnh một mình. Làm sao cô có thể diễn tả được cảm giác mẹ anh đã gây ra cho cô chứ? Nếu cô nói ra, Nate sẽ cho rằng cô bị hoang tưởng và trẻ con.

Nate đậu xe sát lề đường và quay sang mỉm cười với cô. Ánh mắt anh mách bảo anh chưa sẵn sàng kết thúc buổi tối ở đây.

“Anh có muốn vào nhà em và nói chuyện một chút không?”, Rachel hỏi. Hiện giờ cô chẳng có gì để làm ngoài chuyện quên bữa ăn tối ra mắt lúc nãy. Lát nữa, khi có thời gian so sánh các sự kiện xảy ra trong suốt buổi tối, cô sẽ có thể đưa ra vài quyết định.

“Anh muốn uống một tách cà phê quá”, Nate nói và nhẹ nhàng hôn cô. Nụ hôn của anh luôn khiến cô tan rã. Lần đầu tiên chạm môi nhau, Rachel cảm thấy như cả thế giới sụp dưới chân mình. Điều đó không hề thay đổi suốt những tháng họ hẹn hò, nếu có thì chỉ là những hấp lực giới tính giữa họ ngày càng trở nên mạnh mẽ, cuồng nhiệt hơn.

Nate mở cửa xe cho Rachel và khi họ bước lên bậc thềm đến trước cửa nhà cô, anh lấy chìa khóa từ tay cô và mở khóa giúp. Anh thực hiện những cử chỉ lịch sự nho nhỏ lỗi thời này một cách thành thực, những cử chỉ mà anh lớn lên cùng với nó. Sự tương phản giữa Nate và Bruce trong thời gian tìm hiểu, tán tỉnh Rachel thật nổi bật. Không phải là cô đang hẹn hò với Bruce. Nhưng chuyện anh ấy len lỏi vào tâm trí cô tại một thời điểm như thế này là một cảm giác khó chịu mà cô không thể làm gì được.

“Cảm ơn”, cô nói khi Nate đưa lại cho cô chùm chìa khóa. Phòng khách tối om, cô bật đèn lên trên đường đi vào nhà bếp. Mặc dù không thích cà phê lắm, nhưng pha cà phê khiến cô có một việc gì đó để làm trong khi sắp xếp lại những suy nghĩ của mình.

“Hình như em có tin nhắn trong hộp thư thoại thì phải”, Nate thông báo khi anh kéo ra một cái ghế từ nhà bếp.

Không nghĩ ngợi gì, Rachel ấn nút. Gần như ngay lập tức cô nghe giọng nói ngọt ngào, đáng yêu của Jolene.

“Chào cô, Rachel”. Con bé nghe có vẻ thất vọng khi biết Rachel đã ra ngoài. “Cháu ước gì cô có ở nhà. Cháu hy vọng chúng ta có thể đi xem phim cùng nhau. Bố bảo bộ phim cháu muốn xem là phim dành cho các cô gái trẻ và cháu nên hỏi cô”. Con bé thở dài ngao ngán như bà cụ non khiến Rachel phải bật cười. “Cô biết mà, gọi lại sớm cho cháu nhé”.

Bất chợt cô thấy Nate khẽ cau mày. “Họ cố gắng quá nhiều để được em chấp nhận nhỉ?”, anh lầu bầu.

“Không hẳn vậy”. Giờ đến phiên Rachel nhăn mặt, tự thấy mình bênh vực Bruce và Jolene một cách kỳ lạ.

“Anh có tin tức mới đây”, Nate nói. Anh đã đợi đến khi cô rót xong cho anh một tách cà phê.

“Em hy vọng là tin tốt”, cô nói, ngồi vào bàn với anh. Cô cho một muỗng đường vào tách cà phê của mình rồi khuấy đều lên.

“Rachel”. Anh vươn tay qua bên kia bàn, nắm chặt tay cô. “Tàu George Washington sẽ chuyển tới San Diego”.

Mất nhiều thời gian hơn bình thường để cô có thể hiểu được những gì Nate vừa nói. “Anh sẽ rời khỏi vịnh Cedar ư?”, cô hỏi.

Anh gật đầu. “Anh muốn nói với em sớm hơn, nhưng bố mẹ anh ghé qua và em thì bận bịu suốt”.

“Em đâu có bận việc nhiều như thế”, cô phản bác. “Không bận nhiều nữa kể từ khi Teri trở về”.

Nhưng cô biết anh sẽ nói gì. Hai lần trong tháng rồi, anh muốn đi chơi với cô nhưng cô phải từ chối anh vì đã hứa với Jolene trước.

“Em luôn luôn bận bịu, em luôn có hẹn với con bé đó”.

“Nó có tên, Nate ạ. Là Jolene, và con bé là bạn em”.

Anh nhún vai. “Anh không chắc em được khỏe mạnh khi dành nhiều thời gian ở bên nó như thế”.

Con giận trong lòng Rachel bốc lên ngàn ngọn lửa nhưng cô kiềm chế lại. Giờ không phải là lúc bàn về mối quan hệ của cô với Jolene. Có nhiều vấn đề cấp bách khác đang chờ trước mắt. Rachel đã bắt đầu cảm thấy hụt hẫng khi Nate sắp rời khỏi vịnh Cedar.

“Anh... đáng lẽ anh nên nói trước với em chuyện mình phải chuyển đi chứ”, cô nói. “Đáng lẽ ra anh nên báo trước với em một tiếng”.

“Anh biết”: Anh nắm hai bàn tay cô trong tay mình và nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh ghét phải nói ra với em thế này”, giọng anh nhỏ xíu, “đặc biệt khi bọn anh sẽ rời đi quá sớm”.

“Vào lúc nào?”, cô hỏi, giọng căng thẳng.

“Tuần tới”.

Cô há hốc miệng. “Ôi không...”.

Anh gật đầu. “Anh xin lỗi”.

“Em...”. Cô không biết phải phản ứng thế nào trước thông tin quá sốc này. Buổi tối và bữa ăn ra mắt trong tâm thế không thoải mái giờ chẳng còn là nỗi lo lắng bậc nhất trong lòng cô nữa. Nate đã có quyết định thuyên chuyển. Không đầy một tuần nữa, người đàn ông cô yêu sẽ đi xa.

Miệng cô khô khốc, đắng chát. “Điều đó có nghĩa gì với chúng ta?”, cô buột miệng hỏi.

“Nó có nghĩa”, Nate nói, thờ hất ra, “anh và em cần phải đưa ra quyết định. Một quyết định rất quan trọng”.

Ruột cô sôi lên, tim quặn thắt, cô có thể nghe rõ nhịp tim mình đập thành thịch bên tai.

Anh dừng lại như thể đánh giá phản ứng của cô trước lời thông báo anh vừa đưa ra.

“Em biết tình cảm anh dành cho em ra sao chứ”.

“Phải...”. Cô cũng nghĩ về anh như thế.

Mặc dù nhỏ tuổi hơn cô và là con trai của một chính trị gia giàu có và quyền lực, anh đã không ngừng chinh phục, đánh cắp trái tim cô. Trong suốt sáu tháng anh lên nhênh trên biên, họ thường viết và gửi cho nhau những lá thư dài, sau đó là email, kể về những chuyện trong ngày, và càng ngày tình cảm giữa hai người càng trở nên thắm thiết. Khi mới biết về gia đình anh, cô muốn kết thúc mối quan hệ của họ, nhưng anh đã thuyết phục được cô đừng bỏ cuộc. Giờ thì hải quân sẽ mang anh rời xa cô.

“Vậy còn những người khác thì sao?”, cô trở thành bạn tốt của một vài người vợ lính hải quân, đặc biệt là Cecilia Randall. Kể từ khi Cecilia sinh Aaron, cô không có dịp gặp cô ấy nhiều nữa, và giờ Rachel đã hiểu lý do tại sao. Cecilia phải cân bằng mọi sinh hoạt sau khi Aaron chào đời, rồi chuyển cô dọn đến căn nhà của Grace Harding trên đường Rosewood nữa. Cô ấy sẽ phải thu dọn đồ đạc chuyển tới San Diego.

“Tất cả họ cũng đều chuyển đi”, anh nói. “Gần như bất kỳ người nào có liên quan đến tàu George Washington đều bị chuyển đi hết”.

“Ờ”. Cô hy vọng sẽ có cơ hội nói lời tạm biệt với mấy người bạn của mình và trao đổi địa chỉ để giữ liên lạc.

“Anh muốn em cân nhắc một chuyện”, Nate nói tiếp. “Anh cũng muốn em đến đó”.

Không thể nào, chắc là anh đang đùa thôi! Anh mong chờ cô từ bỏ nơi này để trở thành một người tò tò đi theo anh sao?

“Với nghề của mình, em có thể làm việc ở bất kỳ đâu mà, phải không?”.

Anh khiến cô đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. “Anh muốn em cũng chuyển đi sao? Ý anh thật sự là vậy hả?”.

“Anh biết mình đòi hỏi như vậy là hơi quá. Anh biết thật không công bằng, nhưng anh có lý do để đòi hỏi”.

Chuyện đó không phải là vấn đề. “Em không thể Nate ạ. Cuộc sống của em là đây, ở vịnh Cedar này. Bạn bè thân thiết nhất của em nữa - Teri này, Jane này và còn...”.

“Jolene”, Nate nói nốt.

“Phải, Jolene”, cô khẳng định lại. Nếu Rachel chuyển đi, con bé sẽ suy sụp mất. Nó đã mất mẹ vài năm trước, và chuyện Rachel rời khỏi đây sẽ khiến nó cảm thấy như mình bị bỏ rơi lần thứ hai. Rachel không thể làm thế với con bé được.

Nate cầm tay cô đưa lên môi anh và nhẹ nhàng hôn các đốt tay cô. “Tại sao chúng ta không chờ ba tháng nữa nhỉ?”.

“Được thôi”. Cô đã cảm thấy nhớ anh rồi. Bằng trực giác cô biết lần này sẽ khác với lúc anh còn ở ngoài biển. “Ba tháng”, cô lặp lại, tự hỏi. “Ba tháng đến cái gì chứ?”.

“Đến cuối thời hạn ba tháng, cả hai chúng ta sẽ biết”. Nate nói một cách hững hờ.

“Biết gì?”.

“Biết rằng liệu đây có phải là điều chúng ta có thể làm không, sống xa nhau thế này”, Nate giải thích, một lần nữa nghe rất tự nhiên, như thể mọi chuyện đã quá rõ ràng. Như thể cô đã hiểu.

Cô khẽ cau mày. “Và nếu chúng ta quyết định là mình không thể, nó sẽ có nghĩa gì chứ?”.

“Anh hy vọng nó có nghĩa là em sẽ bằng lòng đi cùng anh”.

“Đi cùng anh ư?”.

Khóe miệng đầy khoái lạc của Nate nở ra thành một nụ cười ấm áp, gọi mời. “Nói cách khác Rachel, anh hy vọng em sẽ cân nhắc lời cầu hôn của anh”.

Teri cắn một miếng thịt rán và nhận ra rằng con thềm ăn của mình không mạnh mẽ như trước. Tình yêu khiến cô bị thế. Khi Ray mới chuyển đến ở với cô, cô sụt mất năm ký lô. Dĩ nhiên là sau đó cân nặng của cô đã trở lại bình thường, cộng thêm hai ký nữa sau khi cô đã tổng cổ anh ta ra khỏi nhà, nhưng đó không còn là vấn đề nữa. Lần này cô sống cùng với người đàn ông sinh ra dành cho mình và cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế. Thật ra, cô chưa bao giờ mong đợi mình sẽ hạnh phúc đến nhường này. Yêu một người đàn ông tử tế và được người này thương yêu lại thường không xảy ra với tí phụ nữ như Teri. Nhưng nó đã xảy ra, và mỗi ngày cô đều thầm cảm ơn Chúa vì đã mang Bobby đến cuộc đời mình.

“Cậu nghỉ trưa ăn cơm đó hả?”. Teri hỏi Rachel, người đang lang thang trong phòng ăn. Bạn cô ừ ừ suốt cả buổi sáng. Hôm qua, Rachel hay tin Nate phải rời đi, và cô thấy khó mà đón nhận chuyện này một cách thoải mái.

“Tớ sẽ vào với cậu ngay”, Rachel nói khi cho món ăn mua ở chuỗi cửa hàng Lean Cuisine vào trong lò vi sóng và nhấn thời gian hẹn bốn phút. “Thật ra thì tớ không cảm thấy thèm ăn lắm”.

“Tớ cũng vậy”, Teri than vãn. “Có chuyện gì với chúng ta vậy chứ?”.

“Đàn ông”, Jane nói, bước vào phòng. “Dù sao đi nữa thì nguyên nhân cũng thường là thế”.

Teri cười phá lên. “Tớ nhớ Bobby quá”, cô thừa nhận. Có lẽ cô đã buột miệng than thở như vậy hàng chục lần mỗi ngày. Để duy trì vị trí trong bảng xếp hạng, Bobby phải đi du đấu khắp thế giới. Teri hy vọng rằng trong một, hai năm tới, anh sẽ có thể làm giảm đi mật độ xa nhà thường xuyên này.

“Giờ thì Bobby đang ở đâu?”. Jane hỏi, chờ đến lượt bỏ thức ăn vào lò vi sóng.

“New York”. Cô có nói chuyện với anh trước khi rời nhà đến tiệm. “Anh ấy muốn tớ đến đó gặp anh cuối tuần này”.

“Cậu có đi không?”.

Teri nhún vai hững hờ, mặc dù cô muốn ở bên anh và nhìn thấy căn hộ ở Manhattan của anh chết đi được. Cô thậm chí còn nghĩ đến chuyện gợi ý anh dẫn cô đến một buổi biểu diễn nhạc kịch ở nhà hát Broadway nữa chứ. Chà, cô đang đùa ai thế này?

Khi Bobby đang trong giải đấu, cờ vua là mối bận tâm duy nhất của anh. Chỉ có một ngoại lệ duy nhất - tuần trăng mật của họ. Họ có chung một mối bận tâm khi còn ở Las Vegas, nhưng nó không liên quan gì đến cờ hay một trò chơi nào cả. Chỉ cần nghĩ đến những thời khắc nồng ấm họ trải qua trên giường ngủ thôi, Teri lại càng nhớ chồng mình hơn.

“Cậu thật sự yêu anh chàng cờ thủ lập dị đó phải không?”. Jane hỏi, kẻ sát mặt Teri mà nhìn chăm chú.

“Bobby không phải là một người lập dị”. Đó là sự thật, nhưng Teri không có ý định thừa nhận nó, đặc biệt là với Jane. “Anh ấy là một thiên tài và anh ấy cần tớ, phải, anh ấy yêu tớ”.

“Anh ấy cũng thích món mì ống pho mát của Teri nữa”. Rachel mỉm cười, trêu Teri.

“Các cậu cứ chờ xem”, Teri bảo bạn mình khi lò vi sóng báo tắt. “Một ngày nào đó các cậu sẽ yêu nhiều như tớ và sẽ hiểu cảm xúc của tớ lúc này thôi”.

“Rachel cũng đang yêu mà, phải không Rachel?”. Jane nói, bước vòng qua để đút phần ăn của mình vào lò nướng.

“Ừ”, Rachel nói, “nhưng tớ đâu có mong tình yêu lại rắc rối, phức tạp đến như vậy đâu”.

“Sao vậy?”. Jane hỏi, khoanh hai tay trước ngực và dựa lưng vào tường.

Dường như Rachel định giải thích, nhưng rồi đổi ý. Thở dài, cô nhích một bên vai lên. “Chỉ là vậy thôi”.

“Cậu sẽ theo Nate đến San Diego chứ?”. Teri hỏi. Dù buồn nhưng cô sẽ không ghét chuyện Rachel chuyển đi. Tiệm Get Nailed sẽ không còn như cũ nếu thiếu cô ấy, mặc dù Teri cũng tự hỏi mình sẽ có thể duy trì cuộc sống chia cách này trong bao lâu, khi nhà của Bobby ở vùng biển đông còn nhà cô mãi tận phía tây. Càng ngày, cô càng cảm thấy chỗ của mình là bên cạnh chồng. Họ cần nhau. Cảm giác cần một ai đó thật kỳ lạ. Được cần thì dễ hiểu rồi, cô quen với việc đó. Nhưng cần một người ư? Vốn quen sống một cuộc sống độc lập đến mức tối đa, Teri thấy chuyện này thật khó mà cân bằng.

Tuy vậy, cô không muốn rời khỏi vịnh Cedar. Và cô không biết những mâu thuẫn mới này có thể được giải quyết bằng cách nào đây.

“Tớ không biết mình sẽ làm gì nữa”, Rachel nói.

“Hãy nhớ”, Jane bảo, “nếu cậu kết hôn với Nate, cậu cũng sẽ kết hôn với Hải quân Hoa Kỳ. Cậu phải đến nơi mà họ bảo cậu đến, và cậu phải thực hiện mà không được phàn nàn”.

“Này, này, đại tá”, Rachel trêu, đưa tay chào Jane theo kiểu nhà binh. Cô ngồi xuống, nhúng nĩa vào đĩa cơm gà bốc khói. “Thật ra không phải hải quân khiến tớ sợ hãi. Tớ có thể chịu được cuộc sống của một người vợ lính thủy, nhưng tớ không chắc mình có thể đương đầu được với mẹ của Nate”.

Vừa ngay lúc đó, Denise, nhân viên tiếp tân, bước vào phòng giải lao. “Có người đến đây gặp cô”, Denise nói, nhìn thẳng về phía Teri.

“Tôi đâu có cuộc hẹn nào cho tới một giờ chiều đâu”, cô lau bàn, nhìn phần ăn trưa đã vơi đi một nửa.

“Không phải là khách đâu”. Denise nói. “Là anh chàng tài xế cao kều, ồm nhách ấy”.

“James ư?”. Lý do duy nhất James đến vịnh Cedar này là chở theo Bobby.

“Có một người nữa đi cùng với anh ta”, Denise thêm vào, bĩu môi như thể muốn nói cô không thích người đi cùng James. “Một gã to con, lực lưỡng”.

“Mọi chuyện với Bobby ổn cả chứ?”. Teri hỏi, chợt thấy lo lắng. Ngay lập tức cô đặt đĩa thức ăn qua một bên rồi đứng dậy.

“Anh ta không nói”, Denise đáp lời.

Kéo tấm rèm ra hai bên, Teri hồi hải lao ra phòng chính của tiệm. Quả nhiên James đang có mặt ở đó. Cô không nhận ra người đàn ông đi cùng anh. Như lời Denise nói, anh ta cơ bắp cuộn cuộn bên dưới chiếc áo khoác com-lê đen.

“Teri”, James nói. “Đi cùng với chúng tôi”.

“Bobby có đi với anh không?”, cô hỏi.

“Anh ấy đang ở trong xe”, anh chàng lực lưỡng trả lời thay cho James, âm ngữ rất nặng. Teri không đoán được anh ta là người từ đâu đến.

“Thật vậy ư? Tại sao anh không nói trước hả James?”. Cô ào ra khỏi tiệm, James và anh bạn kia theo sau. Nhưng khi bước vào bãi đậu xe của trung tâm thương mại, cô không tìm thấy chiếc limousine.

“Ồ đằng kia kìa”, James nói, chỉ thẳng.

Một người đàn ông khác dẫn đường họ đến chỗ chiếc xe màu trắng, nơi một người thứ ba đang đợi sẵn. “James?”, cô hỏi, bỗng nhiên thấy nghi ngờ. Có điều gì đó bất ổn.

James lảng tránh ánh mắt cô.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”, cô giục.

“Hãy làm theo những gì anh ấy bảo cô”, tài xế của Bobby chỉ dẫn cô bằng một giọng nhỏ xíu.

“Này, này, đợi một chút”, Teri nói, đứng tại chỗ. Cô sẽ không đi cùng cái gã... cái gã gãngxtơ này mà không có lý do rõ ràng.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”, cô hỏi lại lần nữa.

Điện thoại di động của James reng lên, và anh nhìn vào người đàn ông đi cùng mình trước khi trả lời máy. Anh chàng lực lưỡng gật đầu, và James bật mở lên nghe. Mắt anh hướng thẳng về phía Teri.

“Cô ấy đang ở đây với tôi”, anh trả lời, giọng cao vút bất thường. “Không, không, chúng tôi không bị làm sao”.

“Là Bobby đó hả?”. Teri hỏi. Cô chú ý thấy anh chàng đô con kia đã bỏ đi.

James gật đầu.

“Đưa điện thoại cho tôi”, cô nói, và James tuân theo. “Bobby hả?”.

“Bọn họ có làm em đau không?”.

“Anh đang đùa hay sao”, Teri nói. “Tất cả chuyện này là gì vậy? Họ đe dọa anh hả?”, cô định đuổi theo người đàn ông đi cùng với James và đá cho hắn một phát nhớ đời. Sao hắn dám đe dọa Bobby bằng cách này kia chứ! “Anh chẳng việc gì phải lo lắng cả”, cô trấn an chồng mình. “Em có thể tự lo được cho mình”.

Bobby không trả lời.

“Cho anh nói chuyện lại với James”, anh nói sau vài giây im lặng.

Teri đưa điện thoại lại cho anh tài xế. Hai người nói chuyện mấy phút gì đó rồi James đóng điện thoại lại. Anh nở một nụ cười thăm dò. “Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”, anh thông báo, giọng run run.

“Mấy gã khi đột này đe dọa Bobby phải không?”, cô gắng hỏi.

“Không”, James nói, đưa tay chùi mồ hôi rịn ra trán. “Họ đe dọa cô”.

“Tôi ư?”, cô thét lên. “Tôi muốn thấy họ thử dọa tôi xem thế nào đấy”.

“Không, cô không muốn đâu”, James nói giọng run rẩy thật sự. “Tin tôi đi, cô sẽ không muốn thế đâu”.

Cơn giận dữ bùng dậy trong cô. “Bọn họ là ai vậy?”, cô gắng hỏi. Điều đầu tiên cô định làm là báo ngay cho Cảnh sát trưởng bắt họ vì tội - giờ cô không biết nhưng sẽ nghĩ ra ngay. Tội đe dọa người khác? Hay bắt cóc? Rõ ràng họ đang phạm tội gì đó.

“Tôi không biết chính xác họ là ai”. Dường như James sắp gục ngã đến nơi vậy.

Teri kéo anh trở vào trong tiệm và vào thẳng phòng giải lao giờ này đang yên tĩnh, không một người nào còn nấn ná lại đó. Jane và Rachel ném cho cô một cái nhìn kỳ quặc, nhưng cô phớt lờ cả hai.

“Điều vừa rồi chỉ để cho Bobby biết rằng họ có thể tìm đến cô bất cứ khi nào họ muốn”, James bảo cô.

Nếu họ định đe dọa Teri bằng cách này thì họ đã thất bại. Có thể cô rất ngốc, nhưng cô thật sự có thể chăm sóc tốt cho mình. Tâm trí Bobby đã có hàng tỉ thứ cần suy nghĩ, anh không cần phải lo cho cô.

Ngay khi James ngồi xuống, Teri rót cho anh một ly nước lạnh, anh ta tu một hơi cạn sạch.

“Được rồi”, cô giận dữ nói. “Họ cần bao nhiêu tiền?”.

James nhìn cô chằm chằm. “Họ không phải cần tiền đâu”.

Cô nhăn mặt. Trò này là thế nào đây nếu không phải vì tiền chứ?

“Họ muốn Bobby phải chịu thua một ván cờ”, James giải thích.

Đó là khi Teri bắt đầu cười phá lên. “Bọn họ không biết, phải không?”, cô nói.

“Không biết chuyện gì?”. James hỏi.

Teri lắc đầu. “Họ không nhận ra rằng chồng tôi ghét phải thua như thế nào sao?”.

Justine đã hẹn gặp Warren Saget ở nhà hàng D.D trên đường Cove. Thậm chí đến giờ này, vài ngày sau khi phát hiện ra sự thật kinh khủng, cô vẫn khó mà tin được anh ta chính là người đã phóng hỏa. Cô đau đớn mỗi khi nghĩ đến việc anh ta đang tâm làm tổn thương cô như thế này. Nhưng cho dù kỳ quặc, tất cả mọi việc đều ăn khớp, hợp lý.

Warren đã tìm được bàn và đang ngồi chờ cô đến. Anh ta đứng lên khi cô bước vào phòng và kéo ghế ra cho cô. Cuộc gặp gỡ này không phải là ý kiến của cô, nhưng cô đồng ý, mặc dù cả Cảnh sát trưởng Davis lẫn Seth đều không hiểu hết họ đang đòi hỏi gì ở cô.

“Anh không thể nào diễn tả được niềm hạnh phúc em mang đến cho mình khi nhận được cú điện thoại của em sáng nay”, Warren nói ngay khi cô vừa ngồi xuống.

Nỗ lực giấu đi vẻ khó chịu, Justine với tay lấy chiếc khăn ăn bằng lụa và đặt nó ngang đùi mình.

“Em cảm kích thiện chí nhận lời ăn trưa cùng em vào phút cuối như thế này từ anh”.

“Anh có thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của em sao?”. Warren hỏi một cách ga-lăng. Ánh mắt anh ta ấm áp và đầy tình cảm. “Anh muốn được làm kỹ sỹ của em trong chiếc áo giáp sáng bóng - em biết điều đó mà”.

“Em biết”, cô nói, và trong một thoáng cô hiểu điều gì đã xui khiến Warren làm điều anh ta đã làm. Lát nữa, cô sẽ trao đổi cảm nhận của mình với Seth, nhưng ngay lúc này cô có nhiệm vụ phải thực hiện.

“Anh có thể làm gì cho em?”. Warren hỏi.

Justine nhắm lại những lời khuyên mà cảnh sát trưởng Davis đã chỉ cô để dẫn dắt câu chuyện. “Em đã bàn bạc với kiến trúc sư về việc xây dựng Phòng trà Victoria”, cô bắt đầu.

“Thật đáng ngạc nhiên. Em muốn anh nhìn qua bản vẽ phải không, và đưa giá xây dựng ưu đãi cho em?”.

“Điều này sẽ tuyệt lắm đây”. Cô giả vờ liếc nhìn vào cuốn thực đơn. “Nhân tiện, Seth có gặp người bên công ty bảo hiểm vào sáng này, và có phát hiện thú vị về vụ phóng hỏa”.

“Thật vậy ư?”.

Như cô dự đoán, sự quan tâm của Warren ngay lập tức bật dậy. “Nó khá rắc rối”.

“Rắc rối? Như thế nào?”.

Justine nhún vai. “Em không muốn bàn về đám cháy đó nữa - nó khiến em buồn bã. Em vẫn không thể tin được ai đó lại cố tình làm chuyện như vậy”.

Warren gật đầu. “Thế giới ngoài kia lạnh lùng và hiểm ác lắm”.

“Dường như chẳng có lý do hợp lý nào để một ai đó làm tổn thương bọn em cả. Nó chỉ có vẻ... vô lý. Ý em là, chẳng có lợi ích tài chính nào hết”.

“Vậy, em nghĩ nó là do tư thù cá nhân ư?”. Warren hỏi.

“Em có thể nghĩ đến điều gì khác nữa chứ?”, cô đáp lời. “Dù ai đã làm chuyện này đi nữa, ắt hẳn phải ghét em lắm. Người nào làm chuyện này, ắt hẳn có ý làm tổn thương em và gia đình em”.

“Không phải em đâu, Justine”, Warren nói nhanh. Anh ta liếc nhìn xuống thực đơn trước mặt.

“Vậy thì làm tổn thương Seth sao?”.

“Anh ta là người sa thải nhân viên rửa chén bát mà, phải không?”. Warren lầm bầm.

Cô chồm về trước và đặt hai khuỷu tay lên bàn. “Có một điều thú vị về tất cả những chuyện này đây Warren ạ. Hình như không phải là cậu thanh niên chúng ta đã tiên đoán. Bọn em có bằng chứng chắc chắn rằng Anson Butler không dính líu đến vụ phóng hỏa”.

Warren cau mày. “Anh tưởng mình đã đọc tin trên báo nói rằng mặt dây chuyền của nó được tìm thấy trong đồng tro tàn”.

“Không có ai nói đó là mặt dây chuyền của cậu ấy cả”. Justine nhìn thẳng vào mắt Warren.

“Có lẽ anh lầm, nhưng hình như anh đã nghe nói ở đâu đó”.

“Cũng có thể”, Justine đồng ý. “Tất cả bằng chứng đều chĩa mũi nhọn vào Anson”. Bề ngoài cô ra vẻ rất điềm tĩnh, nhưng bên trong, tim cô đập loạn xạ cả lên. Quay lại cuốn thực đơn, cô nói thêm, “Vài chứng cứ gần đây đang dần sáng tỏ. Đó là lý do tại sao cảnh sát trưởng Davis lại liên lạc với Seth”.

“Bằng chứng gì?”. Warren nhanh miệng hỏi.

Đã đến đoạn cao trào như trong kịch bản, Justine quay mặt đi và thở dài. “Không may là em không được tự do hé lộ từng chi tiết, nhưng từ những gì mà em hiểu được, nó khá là tồi tệ”.

Dần dần từng bước một, cô dẫn anh ta vào tròng, dẫn anh ta đến chỗ phải thú nhận tội lỗi.

Chợt giật mình cảnh giác, Warren chồm tới gần Justine và hạ thấp giọng. “Em có thể thổ lộ với anh, Justine ạ. Anh đáng tin cậy đấy”.

“Thật thế không, Warren?”, cô nhẹ nhàng hỏi.

Và rồi điều này đau đớn hơn cô tưởng, cô dừng lại và cổ họng nghẹn ứ. Bỗng dưng Justine muốn khóc khi nhớ đến cái ngày mình suýt bị đột quỵ và cách Warren ân cần hỏi han, giúp cô vượt qua giai đoạn đó. Sự tử tế nơi anh ta có vẻ thành thực, vậy mà bấy lâu nay anh ta lại chính là người mang nỗi buồn phiền và căng thẳng vào cuộc sống của cô. Cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, cô đặt thực đơn qua một bên. “Em sẽ gọi món bánh còng cua”.

Warren gật đầu, nhưng anh ta không chịu bỏ cuộc, cứ bám riết vào chủ đề chứng cứ tìm ra kẻ phóng hỏa. “Nói cho anh biết đi”, anh ta dỗ ngọt. “Em luôn có thể tin tưởng anh. Cảnh sát trưởng có thông tin gì thế?”.

Justine nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Anh thật sự nghĩ em nên kể với anh sao?”.

“À...”. Anh ta có vẻ khựng lại trước câu hỏi thẳng thừng đó. “Dĩ nhiên rồi”.

“Thật vậy sao?”. Cô có hàng trăm câu hỏi khác muốn hỏi anh ta. Càng lúc cô càng thấy cơ hội mong manh hơn. Cuộc trò chuyện lần này có lẽ là cơ hội duy nhất của cô.

Đến giờ, Warren bắt đầu tỏ ra lúng túng.

“Warren”, cô nói, nhìn trực diện anh ta, “anh nên biết rằng bằng chứng mới chĩa thẳng vào anh đó”.

Tiếng cười bật ra khỏi miệng anh ta nghe thật chói tai. “Chuyện này là đùa thôi, đúng không?”.

“Tôi ước gì nó chỉ là sự nhầm lẫn”. Cô quả quyết. “Lý do tôi muốn gặp anh là để tìm hiểu xem tại sao anh lại làm chuyện như thế”.

Hai mắt anh ta mở to và anh ta đẩy ghế ra sau như thể định chạy trốn.

“Nếu tôi chỉ có thể hỏi anh một câu”, Justine thì thầm, “thì là câu này đây”. Cô dừng lại, quyết tâm không để mất bình tĩnh. “Tại sao vậy, Warren? Tại sao anh muốn phá hủy nhà hàng chứ?”.

Mặt anh ta hoàn toàn tái mét. Anh ta cúi đầu xuống và dường như đang cố tìm lời bào chữa cho mình. “Nhìn thấy em bên Seth thật sự rất... khó, biết rằng em chọn hắn ta thay vì anh. Em là người phụ nữ duy nhất từng thấu hiểu anh, người phụ nữ duy nhất không khiến anh cảm thấy mình già hơn em rất nhiều”. Sự cay đắng trong giọng nói của anh ta nghe thật đáng sợ. “Anh biết mình phải tìm cách giành lại em”.

“Ồ, Warren”.

“Rồi cái ngày cách đây sáu, bảy tháng khi anh ghé qua nhà hàng em ăn trưa, anh cố thuyết phục em uống với anh một ly rượu...”.

Justine lục tìm trong ký ức. Đó là cái ngày David Rhodes đến nhà hàng ăn trưa cùng bà ngoại cô. Anh ta tìm cách lừa tiền Charlotte. Justine rất giận dữ và run rẩy bởi sự việc buổi chiều hôm đó.

“Lúc ấy em có vẻ mệt mỏi, kiệt sức”.

“Đúng vậy”, cô đồng ý với anh ta nhưng không giải thích tại sao.

“Seth xuất hiện và khi hắn ta nhìn thấy em với anh, hắn ta...”. Warren chỉ lắc đầu.

Justine cũng nhớ chuyện đó. Căng thẳng dữ dội nổ ra giữa cô và Seth, họ thậm chí còn cãi nhau.

“Hắn ta đưa mắt nhìn anh, ánh mắt tự mãn như ngầm bảo anh rằng cho dù anh yêu em và cần em nhiều thế nào, em đã là của hắn và sẽ luôn là của hắn. Không có gì”, hắn nói, “hoàn toàn không có gì anh làm sẽ mang em trở về bên anh. Trong giây phút đó, anh biết mình phải tiến hành một kế hoạch nào đó”.

“Nhưng còn chuyện thiêu rụi nhà hàng thì sao?”.

“Anh muốn khiến Seth tổn thương, chứ không phải em”, hắn ta nói, van nài cô như một đứa trẻ cảm thấy ăn năn, hối lỗi. “Anh không bao giờ có thể làm tổn thương em”.

“Nhưng anh đã làm rồi đấy, Warren ạ, anh đã khiến cả hai chúng ta đau khổ”.

Anh ta ngẩng đầu lên. “Giờ thì anh mới hiểu. Nhưng anh đã nghĩ ra cách bù đắp cho em. Anh sẽ xây cho em một nhà hàng khác, to hơn và tốt hơn cái cũ. Anh sẽ cho em nhà hàng mà em từng mơ ước và rồi chứng minh cho em thấy anh yêu em nhiều như thế nào”.

“Warren, anh không chứng minh tình yêu của mình bằng cách làm tổn thương người khác”.

Anh ta không ngược mắt lên và gật đầu buồn bã. “Anh xin lỗi”.

“Tôi biết”.

Seth và cảnh sát trưởng Davis bước vào phòng và đứng bên cạnh Warren. Anh ta nhìn lên và thở dài thườn thượt. “Mấy người đã nói chuyện với thằng nhóc rửa chén bát rồi phải không?”. Anh ta hỏi mà không bộc lộ chút gì lo lắng. “Nó đã ở đó vào đêm ấy. Nó tìm cách dập lửa”.

“Vậy thì tôi hiểu rồi”. Cảnh sát trưởng Davis lấy còng tay ra khỏi thắt lưng mình. “Warren Saget, anh có quyền giữ im lặng...”.

“Thôi, thôi, tôi biết rồi”, anh ta nạt nộ một cách khó chịu rồi đứng dậy, chìa bàn tay ra. Trùng mắt nhìn Seth, anh ta nói, “Mày không bao giờ có thể yêu cô ấy nhiều như tao đâu”.

Justine cũng đứng dậy, và Seth choàng một cánh tay qua eo vợ. “Không ai có thể yêu vợ tôi hơn tôi được, Warren ạ. Tôi rất tiếc vì mọi chuyện lại ra nông nỗi này”.

“Tao sẽ chối bỏ tất cả”, hấn cười nhạt. “Tao sẽ thuê một luật sư giỏi”.

“À nhưng chúng tôi có lời thú tội của ông trong cuộn băng đây này”, Justine nói, kéo áo lên để lộ ra một cuộn băng được quấn dây quanh người cô. “Chúng tôi đã có lời thú tội của anh, Warren à, và anh nói ra những lời này ở nơi công cộng, mà anh không thể lường trước được sự riêng tư. Tất cả các chứng cứ giờ đã rõ”.

Cảnh sát trưởng Davis còng tay Warren lại và dẫn hấn đi trước ánh mắt sừng sốt của mọi người trong nhà hàng.

“Mọi chuyện đã qua rồi”, Seth nói khi dìu Justine ra khỏi nhà hàng. Sự thanh thản, nhẹ nhõm trong giọng nói của anh không thể nhầm lẫn được.

“Lúc sắp kết thúc, em suýt chút nữa là không thể làm được”, cô nói. “Dù biết những gì Warren đã gây ra, nhưng em vẫn gặp rắc rối khi đánh lừa anh ta”.

Seth quay sang đối mặt với vợ. “Em vẫn được cái chúng ta cần, và đó là một lời thú tội. Không quan trọng em đã thực hiện nó như thế nào - mà vấn đề mấu chốt là kết quả cuối cùng”.

Không phải cô yêu Warren, nhưng cô thấy tiếc cho anh ta và có lẽ luôn luôn là thế.

“Em không thể không tiếc nuôi cho ông ấy”, cô nói khi Seth mở cửa xe cho cô.

Cả hai người họ đều im lặng trên đường về nhà. “Thật đáng buồn, anh biết mà”, cô nói khi họ về đến nơi.

“Đừng nói với anh là em thật sự thương hại cái gã khốn kiếp đó nhé”.

“Ở một khía cạnh nào đấy, em cảm thấy vậy”, cô thừa nhận.

Seth không nói gì trong một lúc lâu. “Anh cũng vậy”. Anh mỉm cười với cô và hai người cùng nhau bước vào nhà. “Chúng ta có cả một buổi chiều chỉ có hai người thôi phải không?”.

Không ai dám hy vọng và trông đợi việc bắt giữ Warren lại suôn sẻ đến như vậy. “Đúng ạ”, cô nói.

“Chúng ta có tận hai tiếng nữa trước khi phải đến trường đón Leif”.

Justine vòng tay ôm quanh cổ chồng mình. “Có ý tưởng gì cho việc chúng ta có thể làm với khoảng thời gian đó không?”.

Seth nhún miệng cười. “Cho anh một phút và anh có lẽ sẽ có gợi ý”. Rồi, không hề báo trước, anh nhắc bổng cô với hai cánh tay mình và bế cô vào phòng ngủ.

“Tại sao, Seth Gunderson”, cô nói bằng giọng miền nam đặc sệt. “Anh đang nghĩ gì trong đầu thế?”. Cô chớp chớp mi mắt nhìn anh.

“Anh đang nghĩ”, chồng cô nói, trước khi dùng môi mình quét lên môi cô, “rằng đây sẽ là cơ hội hoàn hảo để nói rộng dân số gia đình mình”.

Justine tán thành, quả thật đây là một gợi ý tuyệt vời.

Bobby Polgar nhìn chăm chú mẫu giấy nhỏ trong tay mình. Anh không phải là người hiểu được nỗi sợ hãi, nhưng giờ anh đã hiểu rồi đây. Mạng sống của Teri đang bị đe dọa. Vợ anh và James phải đương đầu với những kẻ độc ác. Thông điệp đã quá rõ ràng. Những gã này có thể bắt cóc Teri bất cứ lúc nào và anh không thể làm gì để bảo vệ cô ấy. Tin nhắn bảo anh quay về nhà mình ở số 74 Đại lộ Seaside và chờ hướng dẫn tiếp theo.

Hết Tập 6